

Ægteskab svare et Bidrag, der normalt sættes til $\frac{3}{5}$ af Udgifterne til Barnets Forsørgelse under Hensyn til, hvad denne vil koste i et godt Plejehjem i den Egn, hvor Barnet forsørges, og efter samme Beregning skal ifølge Lovens § 8 det Normalbidrag, som Amtmændene paa de forskudsvis udbetalende Myndigheders Vegne skal fastsætte, udredes. Fra forskellig Side blev der nu ved Sagens Behandling i det andet høje Ting gjort gældende, at de fastsatte Normalbidrag ikke svarer til Lovens Paabud om $\frac{3}{5}$ af Plejeudgiften i et godt Plejehjem, og den højtærede Justitsminister svarede hertil, at han gik ud fra, at Forhandlingerne her paa Rigsdagen vilde virke tilstrækkelig ansporende paa Overøvrigheden til at gennemføre denne Lov efter dens Aand, at der i øvrigt ikke havde foreligget nogen Klage, og at man sikkert vilde have klaget til Justitsministeriet, hvis de tidligere Forhandlinger ikke havde virket tilstrækkelig ansporende paa Overøvrigheden, men at Ministeren i øvrigt, hvis det kunde paavises, at det paa sine Steder skortede paa en human Gennemførelse af Lovens, vilde indskærpe, at den skulde gennemføres efter sin Hensigt, det vil altsaa sige med en efter Dyrtiden afpasset forholdsmæssig Forøgelse af disse Bidrag. Efter min Formening maa det følge af Ministeriets Tilsyn med de underordnede Myndigheders Overholdelse af Lovene, at dette Tilsyn ogsaa virker, selv om der ikke klages direkte over Lovens Udførelse, i hvert Fald i et Forhold som dette, hvor det er Ministeriet selv, der offentliggør Overøvrighedens Fastsættelse. I disse Tider klages der i Almindelighed mere over Lovens selv end over Undladelse af at overholde dem. Men i øvrigt, Barnemødrene finder jo ikke paa at klage, de klager i hvert Fald ikke til Justitsministeriet, de græder kun overfor den Fuldmægtig, der paa Politimesterens Vegne udbetaler Bidragene, og Politimestrene vilde blegne ved den blotte Tanke om, at de skulde klage over Amternes Fastsættelse af Bidraget. Endelig er der tilbage Kommunerne, men Begejstringen hos Kommunerne over at refundere de stadig stigende Bidrag er ganske naturligt ikke saa stor, at de skulde finde paa at klage, fordi Bidragene ikke er blevet endnu større; de samme Betragtninger ansporer desuden Amtmændene, der selv

staar med det ene Ben i den kommunale Jord, ligesaa stærkt til at holde igen, som Forhandlingerne heroppe, hvis Amtmændene overhovedet læser disse Forhandlinger, ansporer dem til at forhøje Bidragene. Efter at jeg har set en Gang paa disse Bidrag, tror jeg ikke, at det er vanskeligt at paavise overfor den højtærede Justitsminister, at Loven trods de manglende Klager ikke er blevet gennemført efter sin Hensigt. Det viser nemlig en Gennemgang af Ministeriets egne Cirkulærer af 26. Marts og 11. December i Fjor sammenlignet med de oprindelige Fastsættelser. Rent bortset fra, at disse oprindelige Fastsættelser allerede den Gang gennemgaaende var altfor lave — i en lang Række Amter var de 60 Kr. om Aaret, hvilket vil sige, at det kun skulde koste 100 Kr. om Aaret eller ca. 28 Øre om Dagen i disse Amter at forsørge, føde og klæde et Barn i et godt Plejehjem — selv bortset fra disse altfor lave Takster staar selve Forhøjelsen navnlig udenfor Hovedstaden slet ikke i Forhold til Stigningen i Prisnivauet, idet Forhøjelsen gennemgaaende kun andrager 33—40 pCt. af et i Forvejen altsaa for lavt ansat Beløb. Det er steget fra 72 til 96 Kr. eller fra 60 til 84 Kr. i de fleste Amter, ligesom de saakaldte Svangerskabs- og Barselfærdsbidrag kun er forhøjede fra 12 til 15 Kr. eller med 25 pCt. Jeg tror, at alle og ikke mindst den højtærede Justitsminister vil indrømme, at man ikke kan hævde, at et godt Plejehjem selv paa Landet, i Bornholms, Odense, Svendborg, Aalborg, Hjørring, Thisted, Viborg, Randers, Ribe, Ringkøbing, Aarhus og Vejle Amter, som nu har et Normalbidrag af 84 Kr., i disse Tider skulde kunne føde og ikke mindst klæde et Barn for 140 Kr. om Aaret eller 12 Kr. om Maaneden, hvilket ikke er stort mere, end andre Folks ægte Børn bruger til Fodtøj. Det er altsaa ikke svært at bevise, at Loven ikke er blevet overholdt, og at det ikke er et enkelt Sted, det skorter i saa Henseende, og da jeg ikke kan nære Tro paa, at denne lille Tale vil virke ansporende paa Amtmændene i højere Grad, end Lovens Ord hidtil har gjort, tror jeg, at det bliver nødvendigt at anmode den højtærede Justitsminister om uden at afvente yderligere Klager efter dette Lovforslags Vedtagelse at indskærpe Amt-